

Semeno neshody

Phoenix, Arizona, USA
65-0118

1 Pro dnešní večer jsem si zvolil krátký text nebo krátké čtení, bude-li vůle Páně, a chtěl bych z něho vzít své téma, a je to ze sv. Matouše 13:24 až 30. A pak za chvíli bych chtěl rovněž přečíst od 36. do 40. verše. Nuže, sv. Matouš, 13. kapitola počínaje 24. veršem 13. kapitoly sv. Matouše. Poslouchejte pozorně čtení Slova. Má slova zklamou, ale Jeho nikoliv.

Pak jim předložil jiné podobenství. Řekl: „Nebeské Království je podobné člověku rozsévajícímu na svém pozemku dobré semeno.

Ale zatím co lidé spali, přišel nepřítel, nasel mezi pšenici koukol a odešel.

Když pak vzešla stébla a přinesla úrodu, tehdy se ukázal i koukol.

Služebníci toho hospodáře tedy přišli a řekli mu: „Pane, nenasel jsi na svém poli dobré semeno? Odkud se tedy vzal ten koukol?”

On jim řekl: „To udělal nepřítel.” Služebníci mu řekli: „Chceš tedy, abychom šli a vytrhali ho?”

Ale on řekl: „Nikoli, protože byste při trhání koukolu mohli vytrhnout i pšenici.

Nechte obojí růst spolu až do žně. V čas žně, řeknu žencům: Vytrhejte nejdříve koukol a svažte do snopků ke spálení, ale pšenici shromážděte do mé obilnice.”

2 Všimli jste si: „Vytrhejte nejdříve koukol a svažte ho do snopků”? Nuže, když jsem tohle četl, zasáhlo mě něco podivného, když jsem seděl onoho večera na vrcholku hory v pohorí Catalina na modlitbě. A uvažoval jsem takto, odkud bych měl vzít nějaké Slovo užitečné pro dnešní večer, o kterém bych mohl promluvit?

A sestupoval jsem dolů a přišlo mi slovo ‚neshoda,‘ a tak jsem vzal slovník a podíval se na význam slova ‚neshoda.‘ A ono znamená, „setbu sváru,“ neboli nesouhlasu, v souladu s tím co říká Webster: „zasévat neshodu, něco odlišného,“ nebo „něco v rozporu s tím co tu již bylo.“ A uvažoval jsem pro dnešní večer o tomto textu - a nazval bych ho: „Semeno neshody.“ A doufám, že Pán nás požehná svým Slovem, zatímco k tomuto tématu přistoupíme.

3 A my víme, že On vyložil ve verších 36 až 43, jakým způsobem toto semeno dozrálo. A zatím, co jsme u toho, přečtěme si rovněž verše 36 až 43:

Tehdy Ježíš propustil zástupy a šel domů. Jeho učedníci k Němu přistoupili a řekli: „Vysvětli nám to podobenství o koukolu na poli.”

Odpověděl jim: „Rozséváč dobrého semene je Syn člověka

a pole je tento svět, dobré semeno jsou synové Království, ale koukol jsou synové toho zlého.

Nepřítel, který je rozsévá, je ďábel, sklizeň je konec tohoto světa a ženci jsou andělé.

Jako se tedy sbírá koukol a spaluje se ohněm, tak to bude při konci světa.

Syn člověka pošle své anděly a ti vyberou z jeho Království všechno pohoršující i ty, kdo konají nepravost,

a vrhnou je do ohnivé pece. Tam bude pláč a skřípění zubů.

Tehdy se spravedliví v Království svého Otce rozzáří jako slunce. Kdo má uši k slyšení, ať slyší.”

4 To sám Ježíš nám dává výklad tohoto podobenství, a proto víme, co ten výklad znamená. A když k tomuto přistupujeme, o té setbě semena a - a žní, On to sám vyložil. A pak, rovněž věřím, že Ježíš promlouval v tomto podobenství ve své době, ale měl na mysli konec světa nebo konec věků, což je tento den. A já věřím, že tento krátký text, dnes večer, je velice přiměřený k této hodině, ve které žijeme, protože Ježíš zde zřetelně říká, že „to shromažďování bude při konci světa,“ kdy nastane konec; to shromažďování pšenice, a také shromažďování toho koukolu ke spálení a vzetí pšenice do Království. A já věřím, že tomu tak bude.

A další Písmo mě vede k tomuto přesvědčení, které jsem si rovněž zde poznamenal - z Matouše 24:24, kde je mluveno o tom semenu neshody. Ježíš řekl, že tato dvě si budou tak blízko, že by to svedlo pokud možno i vyvolené, budou si totiž docela podobní.

5 A další místo v Písmu, kde je to napsáno, je, že déšť padá na spravedlivé i na nespravedlivé.

A já si vzpomínám na svou první zkušenost, když jsem přišel mezi letniční lidi. Nacházel jsem se v Mishawaka, v Indianě. A zúčastnil jsem se veliké konference, v hale asi takové jako ta, kde se shromáždili ze severu a z jihu. Z důvodu rasové segregace [Poznámka 1: Oddělení] v oněch dnech, se oni museli setkávat tam na severu. Byly to dvě veliké skupiny letničních bratří. Nikdy předtím jsem o nich neslyšel a nesetkal se s nimi. Tam jsem měl poprvé možnost slyšet mluvení v jazycích a na konci té řady těch shromáždění... já jsem mezi nimi nebyl jakožto člen, byl jsem prostě mladým baptistickým kazatelem; posadil jsem se někde daleko vzadu. Ale vzpomínám si, jak jsem poprvé slyšel někoho promluvit v jazycích, dokonce jsem neměl ani ponětí, co to má znamenat. A pak hlavně tito dva muži, kteří se posadili vpředu, jeden promlouval v jazycích a ten druhý vykládal, co tento muž řekl. Dobrá, začal jsem tak rychle jak jsem jen mohl studovat svou Bibli, a našel jsem, že to bylo v souladu s Písmem. Bylo to přesně to, o čem Písmo říká, že Duch Svatý bude konat.

6 Dobrá, asi na druhý den večer bylo mé srdce podníceno. Přespál jsem v kukuřičném lánu. Neměl jsem dost peněz na to, abych si mohl dovolit postel, měl jsem prostě jen tolik peněz, abych se mohl vrátit domů. Měl jsem několik koblih a několik ne zcela čerstvých rohlíčků k snídani. Byl jsem sice pozván ke společnému stolu s nimi, ale neměl jsem žádné peníze, kterými bych mohl přispět. Bylo to ve dnech hospodářské krize, roku 1933, a v té době nebylo tak snadné žít. A tak jsem si pomyslel: „Dobrá, nebudu s nimi jíst, ale rád bych se dozvěděl, co oni mají. Oni mají něco, co já nemám.“

A tak jsem byl onoho rána... oni mě pozvali, řekli: „Všichni kazatelé ať se posadí na pódiu a představí se, kdo je, kdo a odkud je.“

Dobrá, řekl jsem stručně: „William Branham, evangelista, Jeffersonville,“ a posadil jsem se. No co, byl jsem tam nejmladším kazatelem na pódiu. A na druhý den mě pozvali na pódium, abych kázal. A poté jsem i kázal. Nu co, měli jsme báječný čas a začal jsem se setkávat s různými lidmi, kteří mě zvali do svých sborů. A poté, když...

7 A poté jsem si pomyslel: „Ó, kdybych se jen mohl dostat tam, kde se nacházeli oba tito muži, kteří mluvili v jazycích a vykládali...“ To prostě spalovalo moje srdce, tak velice jsem po tom toužil. Inu, tak jak jsem vám již řekl na počátku, ten malý dar, ze kterého vy můžete čerpat. Víte, darů a povolání Bůh nelituje, člověk je má po celý život, s nimi se narodí, jestliže to jsou dary Boží. Od té doby co jsem byl ještě mrňavým dítětem - vždycky se to při mě dělo; a lidé, kteří mě znají po celý můj život, oni vědí, že je to pravda. Dobrá, kdybych si jen pomyslel... tehdy jsem ještě nevěděl, co to bylo; nazýval jsem to viděním, ale nevěděl jsem, co to ve skutečnosti bylo. Ale uvažoval jsem, kdybych si jen s nimi mohl na chvíli promluvit. Dobrá, a ten duch, který byl v této budově, naznačoval, jako kdyby to byl opravdový Duch Boží.

A tak jsem se dostal k jednomu z nich a položil jsem mu několik otázek a on byl opravdovým, ryzím křesťanem. Nebylo o tom pochyb, ten muž byl opravdový věřící. A ten druhý muž, když jsem s ním hovořil - jestliže jsem se někdy setkal s pokrytcem, on byl právě jedním z nich. Ten muž ve skutečnosti... on měl manželku blondýnku a měl dvě děti s... černovlasou ženou. A pomyslel jsem si, co to tedy znamená? Zde to bylo - byl jsem z toho celý popletený. Jsem přece fundamentalista; taková věc se přece musí nacházet někde ve Slově, jinak to není správné. A zde tento Duch, v jednom případě se on rozezněl v souladu s tím, o čem jsem věděl, že je pravdivé; zatímco ten druhý, on byl skrz na skrz špatný; a přece Duch padl na oba. Jak je to možné? Cítil jsem se bezradný.

8 Dva roky později jsem se modlil v jeskyni, kde jsem chodil na modlitbu. V té jeskyni jsem byl celý zaprášený a jednoho odpoledne jsem vyšel ven, položil jsem svoji Bibli na kmen, zafoukal vítr a otevřel mi 6. kapitulu k Židům. Ve které je řeč, že v těchto posledních dnech - kdyby někdo odpadnul od pravdy, a jak by jej bylo možno obnovit znovu k pokání, jestliže už nezůstává žádná oběť za hřích, a tak jako trní a bodláčí jsou blízké zavržení, a jejich koncem je spálení; a přece déšť často padá na zem a zavláhuje ji a obléká, zatímco trní a bodláčí je blízké zavržení, ale pšenice bude shromážděná. A já jsem uvažoval: „Dobrá, ten vítr to otevřel asi náhodou.“ Odložil jsem Bibli stranou a uvažoval jsem: „Jednoduše...“ ale vítr znovu zafoukal, a otevřel ji. A to se opakovalo třikrát. A uvažoval jsem: „No co, to je přece zvláštní.“

A když jsem povstal, začal jsem uvažovat: „Pane, proč jsi mi tuto Bibli otevřel, abych to četl, já... když narážím na ta slova; trní a bodláčí, která jsou blízká zavržení a jejich konec je spálení?“ Přemýšlel jsem: „Jakže, proč jsi mi otevřel toto místo?“ A když jsem se podíval na druhou stranu...

9 Inu, tato pravdivá vidění přicházejí, aniž bychom my zařadili nějakou rychlost. To je prostě Bůh. Vidíte? Podíval jsem se, a spatřil jsem zeměkouli, která se přede mnou otáčela, jako kdyby byla obdělána. A zde přicházel muž v bílém rouše a rozséval pšenici. A když zmizel za obzorem, přišel druhý muž o hrozném vzezření, byl oděn do černého roucha a rozséval semena plevelu. A obě semena vzešla spolu. A když vzešla, obě byla žízňivá, protože potřebovala vláhu. A každé z nich působilo dojmem, jako by se modlilo se svoji skloněnou hlavou: „Pane, sešli déšť, sešli déšť.“ A pak přitáhla veliká mračna a na obě spadl déšť. A když se to stalo, ta malá pšenice povyskočila a začala volat: „Sláva Pánu! Sláva Pánu!“ A

ten malý plevel poskakoval na stejné straně, a volal: „Sláva Pánu! Sláva Pánu!“

A pak to vidění bylo přerušeno. Déšť padá na spravedlivé i nespravedlivé. A stejný Duch, který padá ve shromáždění, a všichni jásají: pokrytci, křesťané, všichni vespolek. Přesně tak. Ale oč tu jde? Podle jejich ovoce je poznáte. Vidíte? Je pouze jeden způsob, jak to můžete rozpoznat.

A pak vidíte, stejně jako planý oves nebo planá pšenice a obilí může někdy napodobňovat to pravdivé domácí semeno tak věrně, že by to snad svedlo i vyvolené. A já si myslím, že je to velice aktuální pro dobu, ve které žijeme a že tyto věci by měly být kázané a mělo by se o nich mluvit.

10 Nuže, ve verši čtyřicátém prvním, tito dva jsou si tak blízko, tak blízko v těch posledních dnech, že On to neučinil... On se nemohl spolehnout na nějakou církev, aby to rozdělila, řekněme na metodistickou nebo baptistickou nebo letniční, aby to rozdělila od sebe. On řekl: „Že pošle své anděly, aby to oddělili.“ Anděl přichází, aby provedl to oddělení, tu segregaci [Poznámka 2: Oddělení] mezi dobrým a špatným. To nemůže nikdo jiný udělat kromě anděla Páně. On je právě tím, kdo rozhodne, co je správné a co je špatné. Bůh řekl, že pošle své anděly v tom posledním čase. Ne anděly tam seshora, ale anděly v poslední době, a že to shromáždí. A víme, že se právě blíží sklizeň. A anděl, ve skutečnosti lze vyložit, jakožto „posel.“ A my víme, že je sedm andělů, sedmi církví, a nyní... nikoliv, skrze církevní věky.

Všimněte si, co On řekl, kdo jsou tito rozsévači, a čím je to semeno. Jedním z rozsévačů byl On, Syn člověka, který šel rozsévat semeno. Zatímco za Ním přicházel nepřítel, kterým je ďábel a rozséval semeno neshody, v pozadí za tou setbou pravého semene. Nuže, přátelé, s tím jsme se setkávali v každém věku od počátku světa. Přesně tak. Od samotného počátku. Právě tato věc začala na prvopočátku.

11 Nuže, On řekl: „To semeno Boží je Boží Slovo... Ježíš řekl na jistém místě, že Slovo je semenem.“ A každé semeno přinese podle svého druhu. A nyní, jestliže křesťan, Boží dítě, dítě Království se stalo semenem Božím, pak musí být také Božím Slovem projeveným Slovem Božím v tom věku, ve kterém žije, zaslíbeným semenem tohoto věku. Bůh dal své Slovo na počátku a každý věk měl své semeno, svůj čas, svá zaslíbení.

Nuže, když se na scéně ukázal Noe - on byl semenem Božím. On byl Slovem Božím tam v tom věku.

Když přišel Mojžíš, on nemohl přijít s poselstvím Noema, to by nefungovalo, protože on byl Semenem Božím tam v tom čase.

A když přišel Kristus, On nemohl přijít s poselstvím Noema nebo věku Mojžíše; to byla Jeho doba, protože panna počala a porodila Syna, který měl být Mesiášem.

12 Nuže, žili jsme ve věku Luthera, ve věku Wesleye (v metodistickém věku), přes následující věky a letničním věku a každý jeden z těch věků měl své zaslíbení Slova. A lidé v těchto věcích, kteří zmanifestovali to zaslíbené Slovo, jsou Semenem těch věků, v souladu s tím, co Ježíš zde říká: „Oni jsou děti Království.“ Tak je to. Oni jsou projevem Ducha Svatého, působícím skrze jeho děti a to je to semeno Království v tom věku.

Všimněte si, nepřítel satan byl tím, který zasel koukol, neshodu - neboli semeno neshody, on byl tím viníkem, který spáchal tuto hroznou věc. Satan rozséval své semeno od počátku, když Bůh postavil svou první zeň, lidskou bytost na zemi. Adam měl samozřejmě poznání pravdy dobrého a zlého, ale ještě se s tím neseťkal.

13 Ale my shledáváme, že Bůh dal svým dětem své Slovo, jakožto jejich Obranu. Jejich... nemáme jinou ochranu než Boží Slovo. To je naše ochrana. My nemáme bomby ani kryty ani žádné tajné skrýše v Arizoně, v Kalifornii nebo kdekoliv jinde; existuje pouze jedna ochrana, kterou máme, a tou je Slovo. A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi - kterým byl Ježíš Kristus. On je naše jediná ochrana. A když zůstáváme v Něm, pak jsme v bezpečí.

Opravdovému věřícímu není dokonce počítán ani hřích. Věděli jste to? Kdo se z Boha narodil, nepáchá hřích, on nemůže hřešit. Rozumíte? Není mu to započteno. Jakže, David řekl: „Blahoslavený muž, kterému Bůh nepočítá hřích.“ Když jsi v Kristu, tak nemáš touhu hřešit. „Ctítel jednou očištěný již nemá více vědomí hřichu,“ ty nejsi toho žádostivý. Vůči tomuto světu můžeš být hříšníkem, ale nikoliv vůči Bohu, protože jsi v Kristu. A jak můžeš být hříšníkem, jestliže se nacházíš v tom Bezhrábném a Bůh hledí pouze na Něj, ve kterém jsi ty?

14 Inu, to je čas žně. Na počátku, když Bůh zasel své semeno na zemi, a vložil je do srdcí svých dětí, své rodiny, aby zachovávali to Slovo, Ono bylo jejich jedinou ochranou, zachování toho Slova! A hle přišel nepřítel a prolomil tuto bariéru tím, že tam zasel semeno neshody, jenž bylo v rozporu se Slovem Božím. A jestliže ono bylo neshodou na počátku, ono zůstává neshodou nadále! A všechno, co se přidá do Slova Božího, je stále semenem neshody! Nejsem zvědav, z jakého zdroje to pochází, zda je to z organizace nebo z nějakých vojenských zdrojů, zda je to z politické moci, prostě všechno co je v

rozporu se Slovem Božím, je semenem neshody!

Když se postaví muž a řekne, že je kazatelem Evangelia, a zároveň řekne, že „dny zázraků pominuly,“ pak je to semenem neshody. Když se muž postaví a řekne, že je kazatelem, pastorem církve na nějakém místě, a nevěří, že Ježíš Kristus je tentýž do posledního detailu (s výjimkou svého fyzického těla), tentýž včera, dnes i navěky, pak máme co do činění se semenem neshody. Když řekne, že „zázraky pominuly, i apoštolský věk pominul,“ pak je to semeno neshody. Když řekne, že neexistuje „Božské uzdravení,“ pak je to semeno neshody. A celý svět je toho plný. A to vytlačuje a dusí pšenici.

15 Sledujeme, jak ten první rozsévač semene neshody byl označen jako „důbela,“ a víme, že se to stalo v 1. Mojžíšově. Pak znovu shledáváme zde, v knize Matouše ve 13. kapitole, že Ježíš stále označuje každou neshodu s Jeho Slovem jakožto pocházející z důbela. A v tom 1956 roce, všechno co rozsévá neshodu v rozporu se psaným Božím Slovem nebo Mu dává nějaký soukromý výklad, je semenem neshody. A Bůh nebude takovou věc brát v úvahu. On nemůže. To nelze smíchat. To se nedá udělat. Je to jako semeno hořčice; ono se nedá zkřížit s žádnou jinou věcí, nejde z toho udělat hybrid, to musí zůstat v původním stavu. Semeno neshody...

16 Nuže, shledáváme, že když Bůh rozséval své semeno v Edenské zahradě, pozorujeme, jak Ono vydalo na svět Abela. Ale když satan zasel své semeno neshody, ono zplodilo Kaina. Jedno zplodilo toho spravedlivého, druhé zplodilo toho nespravedlivého. Protože Eva naslouchala slovu neshody, které bylo v rozporu se Slovem Božím, a to způsobilo, že ten balvan hříchu se začal valit až sem, a stále se ještě valí. A my nejsme schopni to všechno odstranit, dokud nepřijdou ti andělé, kteří provedou toto oddělení, a Bůh vezme své děti do Království, zatímco koukol vydá na spálení. Všimněte si těch dvou rév.

Kdybychom měli jenom více času věnovat se tomuto tématu, zatímco my se můžeme dotknout jenom těch hlavních věcí, abychom mohli během několika minut přistoupit k modlitbě za nemocné.

17 Všimněte si, jejich semena rostla spolu, přesně tak, jak říká Bůh zde ve 13. kapitole dnešního večerního textu v Matouši: „Nechte obojí růst spolu.“ Nuže, Kain odešel do země Nód, našel si ženu a oženil se, a Abel byl zabitý, a Bůh vzbudil Seta, aby zaujal jeho místo. A ta pokolení se začala ubírat dál, mezi spravedlivým a nespravedlivým. Nuže, zjistili jsme, že byli shromáždění, každý jeden z nich, a čas od času Bůh musel... když se stali tak ohavní, Bůh je musel zničit.

Ale nakonec se obě semena odhalila, jak to semeno neshody, tak i to semeno Boží, vystrčily své opravdové hlavy, a jedno bylo završeno v Jidášovi Iškariotském, a druhé v Ježíši Kristu. Protože On byl Semenem Božím, On byl počátkem Božího stvoření, On nebyl ničím menším než samotným Bohem. A Jidáš Iškariotský se narodil jakožto syn zatracení - on přišel z pekla a vrátil se do pekla. Ježíš Kristus byl Synem Božím, zjeveným Slovem Božím. Jidáš Iškariotský ve své neshodě byl semenem důbela, přišel na svět za tím účelem, aby sváděl, právě tak jakým byl na počátku Kain, jeho praotec.

18 Jidáš si jenom hrál na církev. On nebyl dost upřímný, on neměl dokonce ani víru, jinak by nikdy nezradil Ježíše. Ale hleďte, on rozséval semeno neshody. On si myslel, že se může přátelit s tímto světem, mamonem, a zároveň být v přátelském svazku s Ježíšem, ale pak již bylo pro něj příliš pozdě, aby ještě něco s tím udělal. Když nadešla hodina smrti, dopustil se té ohavné věci, on překročil oddělovací linii mezi pokročilím kupředu a vrácením se zpět. A musel odejít takovým způsobem, jakým zde jednal, totiž jako podvodník. On zasel semeno neshody, on se snažil najít přízeň v očích těch velikých organizací onoho dne, farizeů a saduceů. A myslel si, že si vydělá nějaký peníz, že se stane populární mezi lidmi. Copak právě to není příčinou, že tolik lidí upadá do neshody, když se snaží najít přízeň v lidských očích! Raději hledejme přízeň Boží, a ne lidskou. Ale právě to udělal Jidáš, když ta neshoda v něm dozrála.

19 A my víme, že Ježíš byl Slovem. Sv. Jan 1 říká: „Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a Bohem bylo to Slovo a to Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.“ Tedy, to Slovo je Semenem, a pak to Semeno se stalo tělem a přebývalo mezi námi.

Jestliže Jidáš byl semenem nepřítelů a neshody, pak i to semeno se stalo tělem a přebývalo mezi námi, v osobě Jidáše Iškariotského. On nikdy neměl pravdivou, opravdovou víru. On měl pouze to, co považoval za víru. Existuje opravdová víra; existuje pouze zdánlivá víra.

A opravdová víra Boží bude věřit v Boha a Bůh je Slovem, ona k Tomu nikdy nic nepřidá. Bible nám říká, kdybychom k Tomu přidali jedno slovo nebo ubrali z Toho jedno Slovo, náš díl bude vzat z Knihy Života - Zjevení 22:18, je to ta závěrečná kapitola.

20 Na samotném počátku, v té první biblické knize Bůh řekl, abychom nenarušili ani jediné Slovo z Toho, „každé Slovo musí být dodrženo“ - každým Slovem se musí žít. A když přišel Ježíš uprostřed této Knihy, On to řekl ve svém věku: „Ne samým chlebem bude člověk živ, ale každým Slovem vycházejícím z úst Božích.“ A v závěru věků, v knize Zjevení je nám předpověděné, že: „Kdokoliv by odebral jedno **slovo** z této Knihy nebo přidal do té Knihy jedno slovo, jeho díl bude vzat z knihy života.“

A proto zde nezůstává žádný stín pochybnosti, pouze ryzí a nezkažené Slovo Boží! A to jsou synové

Boží a dcery Boží, kteří se nenarodili z vůle muže nebo skrze podání ruky nebo nějakou formou křtu; ale kteří se narodili v Duchu Božím, skrze Ducha Svatého a to Slovo se projevuje skrze ně samo. To je opravdové semeno Boží.

21 Nepřítel se připojuje k církvi a stává se velice ortodoxní ve svém vyznání nebo v čemkoliv jiném. Ale to není... to je pouhá neshoda, je to něco, co narušuje proud ryzí pravdy Božího Slova.

A jak to můžeme zjistit? Říkáme: „Dobrá, oni - vy máte právo to vykládat?“ Nikoliv! Nikdo nemá právo, aby vykládal Boží Slovo, On je svým vlastním vykladačem. On to zaslíbil, a pak On to rovněž i dělá. A to je Jeho výklad, když to co On zaslíbil, to také vyplní. To je výklad toho. A vše co je v rozporu s Božím Slovem, je neshodou! Absolutně!

Nuže, jak jsem řekl, Jidáš neměl opravdovou víru. On měl pouze zdánlivou víru. On měl víru na základě, které si myslel, že to byl Syn Boží. Ale ve skutečnosti nevěděl, že to byl Syn Boží. Jinak by to neudělal. A člověk, který dělá kompromis se Slovem Božím, jakožto s Pravdou, má pouze zdánlivou víru. Opravdový služebník Boží se bude držet tohoto Slova.

22 Před několika večery, nějaký kazatel z Arizony, jeden z největších, z proslulé školy v tom městě přišel za mnou, a řekl: „Rád bych tě v něčem poopravil,“ (řekl...) „když mi dáš k tomu příležitost.“

Řekl jsem: „To je nejlepší příležitost, o které vím. Jen s tím ven.“

A tak on přistoupil a řekl: „Pane Branhame, ty se snažíš... domnívám se, že jsi upřímný, že jsi čestný, ale ty se snažíš uvést do světa apoštolskou nauku.“ A řekl: „Apoštolský věk přece skončil s apoštoly.“

Řekl jsem: „Za prvé bych se tě chtěl zeptat můj bratře - věříš, že každé Slovo Boží je vdechnuté?“

On řekl: „Ano pane, jistě, že věřím.“

Řekl jsem: „Můžeš mi tedy ukázat ve Slovu, kdy skončil apoštolský věk? Nuže, ukaž mi kde to je, a pak tomu budu věřit spolu s tebou.“ A já jsem řekl: „Jeden z apoštolských pisatelů, ten, který měl klíče království, o Letnicích, když apoštolský věk byl uveden - oni řekli: ‚Muži a bratři, co máme dělat, abychom byli spaseni?‘ On odpověděl: ‚Čiňte pokání a ať se každý z vás pokřtí ve Jménu Ježíše Krista, na odpuštění hříchů a přijměte dar Ducha Svatého. To zaslíbení totiž platí vám i vašim dětem, a všem, kdo jsou daleko, kohokoliv povolá Pán, náš Bůh.‘ Nuže jak si může Písmo protiřečit?“

Ten muž řekl: „Máme velice chladný večer.“

Řekl jsem: „Myslím si, že ano.“ Vidíte?

Nuže, řekněte mi, copak Bůh stále nevolá? Jestliže Bůh stále volá, pak ještě stále existuje apoštolský věk. Jistě! Tolik, kolik si jich povolá Pán, náš Bůh, všechny, které vůbec povolá. Tolik, kolik On jich povolá, a tak budeme mít stále co do činění s apoštolským věkem, protože Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i na věky.

23 Nuže, shledáváme v dnešním dnu, že ta neshoda byla rozsévána ve všech věcích. A kdyby bylo možné, abychom se mohli během deseti nebo patnácti minut nad tím pozastavit, rád bych to udělal, ale není to možné. Napříč těmito věky... my jsme všichni, většina z nás čte Bibli. A nyní je to tak, jako v případě příchodu Ježíše, a On našel tu neshodu, ten rozpor, On byl projeveným Slovem, On byl Božím výkladem Slova, protože On řekl: „Zkoumejte písmo, neboť si myslíte, že v nich máte věčný život, a ona vydávají svědectví o Mně.“ Zde to máte. On - On byl výkladem toho Slova. A každý znovuzrozený syn nebo dcera Boží tohoto věku je výkladem Slova. Vy jste psanými epištolami, čtenými všemi lidmi. Ano.

Všimněte si, On řekl: „Nadarmo Mě uctívají, protože učí nauku neshody, nadarmo Mě uctívají, oni učí nauku neshody, lidskou nauku, vyznání lidského původu, oni učí, že to je Slovo Boží, zatímco to nemá se Slovem Božím nic společného.“

24 Podívejte se, každý věk přinesl svoji úrodu, stalo se to v každém věku, a ten náš není výjimkou. Jsme ve stejné situaci a navíc je to větší věk, než všechny tyto předchozí věky vzaty dohromady, protože zde máme konec světových dějin. Zde je ta největší neshoda, jaká kdykoliv zavládla na této zemi. Ona je na tváři této země v dnešním dnu. Ta neshoda v jiných věcích je odtahovala od pravého a živého Boha k modlám. Ale v dnešním dnu - Ježíš řekl v Matouši 24: 24, že to bude tak blízko, aby to svedlo pokud možno i vyvolené. Mluvíme o neshodě! O přechytralosti. Satan se vloudil mezi lidi, jako nějaký doktor Božství, jako nějaký teolog, on může téměř dokonale vyučovat Slovo. Řekl to Ježíš. Ale jen ho pozorujte, a kdesi se to vyklube. Vy řeknete: „Nuže, dobrá, to nebylo pro tento...“ Ó, ano, bylo, rozumíte, protože to řekl Bůh.

25 Podívejte se, co to způsobilo. Ta samá neshoda přivedla Boží hněv na dny Noemovy, když Bůh poslal svého proroka a on kázal roznícený plamenem ohně a volal lidi k pokání, zatímco neshoda je potopila. Co učinil satan potom? On se vrátil zpět za Chámem a začal to rozsévat znovu. To je naprostá pravda.

A potom přišel Mojžíš, ten veliký prorok, aby vyvedl děti Izraele na poušť. A co se stalo? Mojžíš, ten veliký prorok Boží jim přinesl absolutní pravdu, dokonce potvrzenou pravdu. On se setkal s Bohem. A Bůh dokázal, že on se s Ním setkal. Jak tito lidé, tam vzadu tito kněží, kteří měli své náboženství, své rituály, svá práva a cokoliv jiného, ale Mojžíš stál, jakožto potvrzené vyložení Slova. Nezapomeňte na to! Mojžíš byl Božím výkladem Jeho zaslíbení. On řekl, že to učiní, a on byl Božím výkladem.

26 Co se pak přihodilo? Církev, sotva co vyšla z Egypta po svých nohou, a co se přihodilo v průběhu několika dnů? Satan se vloudil se svou neshodou, do jisté osoby druhého Kaina, kterým byl Balám a nasedl mezi ně neshodu. Známe to dobře. Balám - učení Baláma říkalo, „my jsme přece jedno, sloužíme jednomu Bohu,“ a fundamentálně on byl v pořádku, protože obětoval oběti, které Bůh požadoval: sedm beranů, sedm býků na sedmi oltářích a modlil se k tomu samému Bohu přesně tak, jak to činil Mojžíš tam na poušti, přesně ty samé věci. Ale oni ve skutečnosti těmi samými nebyli! A to je pro nás předobrazem toho, co se má stát. Zde se znovu projevil Kain, v osobě Baláma. Tam byl Bůh projevený v osobě Mojžíše, zjevující svoje Slovo skrze lidskou bytost, uvádějící ve známost Sebe sama, své zaslíbení skrze lidskou bytost. A tak vznikla neshoda.

Stejně tak tomu bylo v době Jidáše, on tam znovu přišel se svou neshodou.

27 A zapamatujte si, ten hřích, kterému lidé uvěřili, že „my jsme jedno, a uctíváme toho stejného Boha a měli bychom patřit do té stejné církve a měli bychom být tím stejným lidem“ - ten hřích nebyl nikdy Izraeli odpuštěn! Řekl to sám Ježíš: „Oni jsou všichni mrtví.“

Oni zahynuli všichni s výjimkou těch tří a to byli právě ti, kteří vytrvali a věřili zaslíbení. A když nějaký slaboch řekl: „Nemůžeme zabrat tuto zemi, je to pro nás příliš moc,“ a tak dále; Káleb a Jozue uklidňovali lid, a říkali: „My jsme víc než schopni to učinit, protože Bůh nám to zaslíbil! A vůbec nás nezajímá opozice!“

A my dále kážeme Božské uzdravení a křest Duchem Svatým, a stále máme Boží moc, která nás odděluje od věcí tohoto světa. Tak to řekl Bůh! Apoštolský věk nikdy neustal a on neustane, on pokračuje dál.

A tak nacházíme toho samého starého rozséváče neshody. A zapamatujte si, ten hřích nebyl nikdy odpuštěn. Nuže, bratře, jestli nebyl odpuštěn tehdy, co učiníme s nynějším, kdy se shromažďuje to opravdové semeno všech věků?

28 Všimněte si té hrozné věci, kterou spáchal Balám a to pokračovalo dál a dál a nakonec to bylo dovršeno v příchodu Jidáše Iškariotského a Ježíše. A čím to bylo? Jidáš a Ježíš byli přesně tou samou figurou jako Kain a Abel. Neboť Jidáš byl pobožný stejně tak, jako Kain byl pobožný. Kain stavěl oltář, přinášel oběť, uctíval Boha, byl v této věci stejně upřímný, jako ten druhý. Ale pohledte, on neměl zjevení toho, čím je Slovo. On si myslel, že to byli Adam a Eva, kteří snědli jablíčka nebo nějaké ovoce. A Kain... Abel skrze zjevení poznal, že to je omyl; že to byla krev, která je od tamtudy vyhnala, a tak obětoval beránka. A Bůh dosvědčil jeho oběť za správnou. A on se stal závistivý a usiloval o to, aby zabil svého bratra. A když zabil svého bratra na tom samém oltáři, na kterém umírala jeho oběť - ten beránek umíral na tom oltáři, stejně tak to učinil Jidáš Iškariotský, když zradil Ježíše Krista na oltáři Božím, a zabil Ho, tak jako Kain zabil Abela. Protože Kain byl semenem neshody.

A stejně tak to bylo s Balámem, tím námezdným prorokem, mužem který by se v tom měl vyznat lépe. A Bůh ho varoval skrze znamení a zázraky, takže dokonce mu promluvil v neznámém jazyku a on si stejně šel svoji cestou dál. On se takovým narodil, rozséváčem neshody.

29 A jestliže Ježíš předpověděl, že ten věk posléze skončí v největší neshodě jaká kdykoliv vládla v tomto Laodicejském věku církve, která bude vlažná, a vystrčí Jež z církve, jak to může být něčím jiným než neshodou! Jistě, je to tak. To končí v tomto věku.

A byl to znovu Kain a Abel na Golgotě.

Nuže, všimněte si, jako vždy, jen co Ježíš odešel a vstoupil do nebe, Duch Svatý byl poslán zpět. To bylo to semeno - to byl ten Dárce života tohoto Slova, jak jsme o tom promlouvali včera večer. To je Ten, který obživuje Slovo, *obživovat*, znamená „uvádět do života.“ Ten opravdový Duch Svatý přivádí k životu jen Slovo, kterým je Sám. On nemůže přivést k životu nějaké vyznání víry, to není možné, protože ono není nic víc než pouhé vyznání víry. Je to život Slova Božího, protože Ono je Bohem. Vidíte? A To obživuje tělo.

30 Nuže, všimněte si, co oni dělali. A potom jak praví Bible, Jan promlouval ke svým dětem a říkal: „Děti, je poslední hodina; slyšeli jste, že antikrist přichází“ - říkal - „on je již na světě a působí v synech neposlušnosti.“ Nuže, to bylo asi třicet let po příchodu Ducha Svatého. Shledáváme tedy, že když Duch Svatý přišel, to opravdové semeno, ten dárce života, toho semena, že zde znovu přišla také neshoda. A všimněte si, jak to pokračovalo dál. To mělo...

To opravdové Slovo bylo potvrzeno, ti staří proroci potvrdili Boží Slovo jakožto pravdu, a odcházeli. Jestliže již někdo četl o Nicejském koncilu nebo o Přednicejském koncilu - o těch patnácti dnech krvavé politiky, když tato římská banda tam dole usilovala o to, aby vytvořila z církve denominaci a uvedla ji do života. Přišli proroci ovinutí do beraních kůží, jedli pouze byliny a stáli za Slovem! Ale k čemu to dovedlo? To muselo být jako Kain, to muselo být jako Abel. A jeden musel zemřít. Jistě, tak se stalo. A Slovo ztratilo Svůj vliv mezi lidem a oni hlasovali proti pravému Slovu a osvojili si dogmata neshody rané katolické církve. A přidali k tomu papeže a přidali biskupa, a přidali to a tamto, a ještě něco jiného. A odstranili ten pravý Petrův a Mariin význam i - i těch ostatních; a udělali z toho modly a neudělali z toho nic jiného než pouhé pohanské ceremonie, nazvané křesťanským náboženstvím. Čím to bylo? Semenem neshody! A organizovali a poprvé zorganizovali církve - na zemi. Čím to bylo? Semenem neshody, které začali rozsévat a něco přidávat a z toho ubírat.

31 Kdo kdy slyšel v Bibli, že se nemá jíst maso v pátek? Kdo někdy slyšel z Bible, že by byl někdo pokropen, místo pokřtěn - ponořením. Kdo kdy slyšel o takových věcech jako „Zdravas Maria“ a tak dále? Kdo někdy slyšel o takových shnilých nesmyslech, kterých se drží také protestanti? Hrncel vytýká kotlíku, že je mastný, a sám je také mastný. Jistě! Ten kdo se provinil v tom nejmenším, provinil se vůči všemu. Kdo kdy slyšel, že by Bůh měl co do činění s organizací? Ukažte mi jeden takový případ nějaké organizace, která zůstala naživu. Ona okamžitě umřela a více nepovstala! Je načase, aby se něco stalo, je načase, aby se Bůh dal do pohybu. Vy likvidujete vliv mezi lidmi.

Ta stejná věc se opakuje dnes. Oni zabíjejí vliv, oni říkají: „Ó, ta banda ‚svatoušků,‘ na tom nic není, oni...“ Jakže, to je neshoda! Musíte se setkat se Slovem tváří v tvář a přesvědčit se čím Ono je, uvidíte zda Bůh vykládá své vlastní Slovo. Bůh je schopen z těch kamenů vzbudit děti Abrahámovi. Amen.

32 Slovo bylo veskrze potvrzené těmi ranými křesťany - jak je Bůh vysvobodil ze všeho, z nemoci, a oni měli proroky, mluvili v jazycích a vykládali a přinášeli poselství, která byla pokaždé přesně dokázána, jakožto pravdivá. Ale navzdory tomu celému potvrzenému Slovu, lidé hlasovali proti Němu a zvolili si denominaci. A ona je matkou všech organizací.

A obě jsou nyní úplně zralé. A ony začaly set znovu. Ono umřelo, a rozkvetlo to znovu ve dnech Luthera. Jak víme, z toho předchozího poselství zde, dnes ráno o snídani. Ono rozkvetlo ve dnech Luthera. Nuže, co oni udělali? Krátce po smrti toho velikého muže, oni založili organizaci.

A ono vzkvetlo. A znovu ve dnech Johna Wesleye, když anglikáni s celou tou věčnou jistotou a vším možným to spoutali do takové míry, že se to stalo téměř docela universalistické, a co se stalo? Bůh vzbudil muže, který se jmenoval John Wesley a usmrtil celou tuto věc. A jakmile on zemřel, on a Asbury a všichni ti ostatní, co se stalo? Oni se organizovali. A tak nyní máme metodisty různého ražení. Pak přišel někdo jiný a další, Alexander Campbell, John Smith, a nevím kdo ještě.

33 A nakonec se prolomily Letnice, ony z toho všeho vyšly a co se jim přihodilo? Ony běžely dobře - ale co vám přezkazilo? Běželi jste dobře, ale zabředli jste do stejné břečky, ze které jste vyšli, vrátili jste se do té stejné louže bláta, zpět do neshody, zpět do organizací a kompromisu se Slovem. A pokaždé když Bůh posílal něco nového, vy jste to nemohli přijmout. Tak je to! Nová neshoda! A všimněte si, jak jsem řekl onoho dne, ta první malá slupka, která vzešla z toho kořene a přešla do listu a do klasu a do stonku. A ukázala se ta malá slupka pšenice, která vypadala téměř jako samotné zrno, a my jsme si mysleli, že ona tím byla, ale když ji otevřete, tam se nenachází žádné zrno. Ona je pouze podpůrným elementem tohoto zrna, které z ní vyrůstá, ale i ona umírá, a ten život vychází z ní a vchází do zrna. Všimněte si, a tak oni nazvali církve, které sely...

34 Dnes shledáváme, že naše takzvané církve, tyká se to dokonce naší Letniční - my jsme vyšli, nebyli jsme spokojeni, ale udělali jsme naši vlastní skupinu. A když to povyroستlo, museli jsme mít to, museli jsme mít tamto, museli jsme mít další skupinu. A ten chlapík povstal a řekl: „On přichází na bílém oblaku.“ A někdo jiný řekl: „Ne, ne, On přichází na bílém koni.“

„V pořádku, uděláme z toho dvě skupiny.“ Vidíte, čím to je? To je rozsévání neshody! Když On přichází, jakkoliv to bude, On si vyloží své vlastní Slovo, když přijde. Jen počkejme do toho času. Uchopte se... když o tom hovoříme, vy nejste schopni ani nyní pochopit poselství na tento den. Vždycky poukazujete na to, co Bůh udělá nebo to, co již udělal, a ignorujete to, co On dělá teď. Právě tak vypadá neshoda.

35 Nuže, všimněte si těchto našich dnešních církví, naše - všechny naše církve sely vítr a nyní sklízíme bouřku. Nemáme již více modlitebních shromáždění, nemáme bohoslužby jako kdysi. A co se děje? Otevřeli jsme závory všem věcem. Podívejte, dokonce v našich letničních církvích - sedí mnoho žen s nakrátko ostříhanými vlasy. To se nemělo dovolit. Nalíčené tváře, nalakované nehty a různého druhu nesmysly; a muži s těmito malými Jezabelami [Poznámka 3: V angličtině Ricketami] a tak dále; ženatí tři až čtyřikrát, rovněž i Diakoni; ó, jaká neshoda! To je špína! Jak to jen mohou dělat? Bůh to nedovoluje ve Svě církvi, oni museli vejít do organizace, aby to tam mohli mít. Nikdo si nedovolí proti tomu něco namítnout, protože by ho z této organizace vykopli. Bože, dej nám muže, kteří nejsou sjednoceni s

žádnou jinou věcí, než s Bohem a jeho Slovem. Takové, kteří o tom budou schopni říci pravdu. Toho nám je přesně zapotřebí. V čem jsme se provinili? Zaseli jsme neshodu. Rozsévati jsme vítr, a nyní sklízíme bouřku.

36 Všimněte si, oni jsou teď shromažďováni ke spálení. Všimli jste si, Ježíš řekl: „Nejdříve je shromážděte a svažte, a ty snopy položte na hromadu ke spálení.“ Je zde malý snopek, který je pojmenován; metodistickým, baptistickým, presbyteriánským, luteránským, a oni všichni se shromažďují ve Světové radě církví. Čím to je? „Shromážděte nejdříve je!“ Haleluja! Všimněte si, On shromažďuje nejdříve koutky, On ho odděluje od pšenice, separuje je - „Shromážděte je spolu a spalte.“ Oni musí být spáleni soudem Božím za to, že seli neshodu mezi lidmi. Věci, které mají formu pobožnosti, zapírají se její Moci, zapírají se Slova, drží se nějakých náboženských rituálů, nějakého dogmatu, které někdo do toho vsunul, snažíte se ty věci vložit do Slova Božího. Ale to nefunguje. To je neshoda.

37 Křičím dnes, jako kdysi před léty ten veliký prorok Amos, když vstoupil do toho města, a řekl: „Já nejsem prorokem, ani synem proroka. Ale jestliže lev zařve, kdo by se nebál!“ A pokračoval: „Když Bůh promlouvá, kdo by neprorokoval.“ On předpověděl pro tamtu generaci soud, on řekl: „Ten stejný Bůh, o kterém říkáte, že mu sloužíte, vás zničí.“

Vy to nahráváte na pásku, zapamatujte si, ten stejný Bůh, který... Tito lidé nyní shromažďují tuto velikou žeň Světové rady církví. A vy budete nuceni do toho vejít. Nebude možné se tomu vyhnout. Buď se z toho dostanete jednotlivě, nebo do toho vejdete. Nebude žádná střední cesta. A to bude znamení šelmy. Nikdo nebude moci kupovat a prodávat jedině ti, kteří budou mít to znamení, neboli budou mít tuto neshodu. Nuže, stůjte od toho daleko! Odejděte z prostřed toho! Utíkejte! Držte se od toho daleko! Ten Bůh, o kterém oni tvrdí, že mu slouží, je zničí. Ten veliký Bůh lásky, který...

Oni říkají: „No co, Ježíš se modlil, abychom všichni byli jedno.“

38 Ale pak On rovněž řekl: „Zdaliž půjdou dva spolu leč by byli zajedno?“ On řekl, že budou „jedno,“ tak jako On a Otec jsou jedno. A Otec byl Slovem, a On byl projeveným Slovem. On byl „Tím,“ který byl s Otcem, protože On byl projevem Božího zaslíbeného Slova. A stejně tak je tomu dnes nebo v kterémkoliv jiném dnu. Ano, pánové. Ten Bůh je jeden. A On si přeje, abychom i my byli jedno.

A jak mohou být jedno - jestliže někdo popírá panenské narození, a ten druhý ne; popírá Božské uzdravení a to a tamto, a všichni jsou v naprostém zmatku? Někteří z nich, dokonce ani nevěří v Boha, věří, že On byl pouze Synem Božím; věří, že On byl synem Josefa, který se nazýval Synem Božím. Jistě. Blíženec Luteránů - Zwingliáni věří, že On byl pouze absolutně dobrým člověkem. Křesťanská věda tvrdí, že On byl prorokem, ale pouze obyčejným člověkem, že On nebyl Božský. Jakže, jestliže On nebyl Božský, pak je tím největším svůdcem, jakého kdy svět měl. On byl Bohem nebo nebyl ničím. On byl Božský. On byl samotným Božstvím projeveným v těle uprostřed nás, v osobě Syna Božího. Jistě, tím On byl.

39 Nuže, shledáváme tuto neshodu, která se vloudila. Víme, že je zde, nikdo to nemůže popřít. Ó, aj! Všimněte si, On zničí tu skupinu, která tvrdí o sobě, že slouží Bohu. Jen to sledujte.

Bůh zasel své semeno. Říkám to na závěr, protože je na čase, abychom zahájili modlitební řadu. Bůh zasel své semeno a jeho semenem, je Kristus. Chystám se, že budu o tom kázat za několik dnů, bude-li to vůle Páně, o tom kde Bůh rozhodnul umístit Svě jméno, možná, že na jedné ze snídaní, kde mi bude dán krátký prostor. Pohledte, On je jediná cesta úniku. On je jediný pravdivý mocnář, On je jediný pravý Bůh, není nikoho jiného, kromě Něho. „Já jsem Bůh, jediný Bůh“ - On říká. Ježíš řekl: „To je to přikázání: Poslyšte, o Izraeli, Já jsem Pán, váš Bůh, jediný Bůh. To jsem Já. Proč hledáte někoho jiného? Někdo jiný přijde... Já jsem přišel ve Jménu svého Otce, a nepřijali jste Mě. Ale když někdo přijde ve svém vlastním jménu, toho přijmete.“ Tak to udělali v Nicei.

„Jsi křesťanem?“

„Jsem baptista.“

„Jsi křesťanem?“

„Jsem letniční.“

„Jsi křesťanem?“

„Jsem metodista,“ další jméno.

40 Ale, když narazíme na Jméno „Ježíše Krista,“ oni od toho utíkají co nejdále, oni s Tím nechtějí mít nic společného, protože On je to Slovo, a to Slovo se uvádí ve známost samo. Všimněte si, to je jediná cesta úniku! On je Růže sáronská, tak o Něm mluví Bible. Každý Božský titul v Bibli patří Ježíši Kristu. On byl Alfou i Omegou, Počátkem i Koncem; Ten, který byl, který Je, i který přijde; Kořen i Ratolest Davidova, (i Kořen i Ratolest Davidova), Jitřní hvězda, Růže sáronská, Lilie z údolí, Alfa a Omega, Otec,

Syn a Duch Svatý - všechno to je v Ježíši Kristu! On byl plným projevem Boha Jahve, učiněným tělem a přebývajícím uprostřed nás. Tím On přesně byl.

On byl Růží sáronskou. A co oni udělali s Růží sáronskou? Oni ji vymačkali, a vylisovali ji, aby z ní dostali parfém. Ta nádherná růže musí být vymačkaná, abychom z této růže mohli dostat parfém. A to byl ten krásný život - nikdy nikdo nežil takovým životem jako On. Ale On musel být vymačkan na Golgotě.

41 Podívejte se, oni vzali to pomazání z Růže sáronské a vložili je na Arona, on tím musel být pomazán, aby se mohl postavit před Hospodina na svatém místě, za tou svatou oponou. On musel být pomazán Růží sáronskou, aby každého roku mohl pokropit trůn milosti. A to pomazání muselo spočinout na něm - ta příjemná vůně, ta příjemná vůně Pánu; on nesl před sebou krev beránka, poté, když byl sám rovněž pokropen tou krví beránka. Granátová jablíčka a zvonečky lemovaly jeho roucho a on kráčel předepsaným krokem a ony hrály: „Svatý, svatý, svatý, Hospodinu.“

42 Všimněte si, On je ta Růže sáronská, ta sladká Vůně, to Pomazání na jeho lidu. Nemůžete před Něj předstoupit s jakýmkoliv vyznáním víry nebo s jakoukoli jinou věcí, nýbrž jedině s pomazáním Růže sáronské, Slova. On je také Lilie z údolí.

Nuže, jak se získává opium? Opium se získává, když vezmete lilii, a vymačkáte ji, tak se získává opium. Lékaři to používají v laboratoři. Vezmou člověka, který je nervově zhroucený nebo ženu, která má pocit, že se zblázní, lítá po podlaze a upadá do hysterie, a lékaři vezmou trošku toho opia z lilie a vstříknou to do žíly v její nebo jeho paži a on se uklidní. Za chvíli všechno pomine. Ale jakmile to opium přestane působit, dotyčná osoba přichází znovu a nachází se ještě v horším stavu.

43 Ale pravím vám, přátelé, je pouze jeden druh ryzího Opia z Lilie z údolí, o kterém vím. On je tou Lilí z údolí. A On byl vymačkan na Golgotě. On byl raněn za naše přestoupení, Jeho zsinalostmi jsme byli uzdraveni. A v tom vymačkání těch květů - On byl tou Květinou. On byl největší Květinou, jaká kdykoliv vyrostla, tato Lilie z údolí, i ta veliká Růže sáronská. Nuže, On dnes visí rozepjatý mezi nebem a zemí, chtěl jsem říct, to bylo tehdy - aby sňal hřích tohoto světa, a přinesl zpět do tohoto světa uzdravení. A Bible říká, že On je dnes, včera a tentýž na věky.

44 Příteli, Bůh řekl Mojžíšovi na poušti, on byl jeho předobrazem, aby pozvedl měděného hada. A ta měď znázorňuje odsouzený hřích, a ten měděný had - znázorňuje hřích, který je již odsouzen. A jakožto měď je „Božským soudem,“ stejně tak ten měděný oltář, kde byly přinášeny oběti. A také Eliáš když pozvedl zrak vzhůru, nebesa byla jako měď, a to byl Božský soud nad nevěřícím národem, který opustil Boha. Ta měď znamená soud, Boží soud. A ten had znázorňoval hřích, který byl již odsouzen; a Ježíš byl tím hadem, jenž byl učiněn pro nás hříchem a vzal na Sebe soud Boží. On pak raněn je pro přestoupení naše, potřený pro nepravosti naše; kázeň pokoje našeho na Něj vložena, a zsinalostí jeho lékařství nám způsobeno.

Ó, Bůh má dnes večer svoji pracovnu plnou opia pro tebe. Křesťanský příteli, jestliže jsi nemocen a strádáš. Jestliže jsi unaven, jestli ti to připadá příliš těžké. Nemůžeš to déle vydržet, a myslíš si, že se ti pomatou smysly v této moderní době, ve které žijeme.

45 Slyšel jsi dnes večer *Linku života* - to co oni mluví, neboť - Rusko říká, „že oni v padesátém pátém, ovládnou celý svět.“ Ale před tím než se to může stát, musí přijít vytržení. A jak blízko toho jsme přátelé? Je to prostě tak blízko; na dosah ruky.

Copak Jej nechceš hledat dnes večer z celého srdce? On je tou Lilí z údolí, On je ten samý včera, dnes i na věky. On je zde přítomen dnes večer, aby byl vyzdvižen nad svým lidem, právě tak jako Mojžíš vyzdvihl toto znamení odsouzeného hříchu. A nejen hříchu, ale i nemoci. Zapamatujte si, Ježíš řekl: „Jako Mojžíš vyzdvihl měděného hada na poušti, tak musí být vyzdvižen Syn člověka.“ Proč ho Mojžíš vyzdvihl? Kvůli hříchu, nevíry, a kvůli nemoci. Ježíš byl také pozdvižen kvůli hříchu, nemoci a nevíře. On byl tou samou věcí.

46 Nuže, dnes večer, kdy máme co do činění s tou velikou neshodou, Ježíš Kristus nám zaslíbil u Lukáše, že v těchto dnech před, příchodem Páně, bude jako za dnů Sodomy, a Syn člověka se zjeví, stejně tak jako Syn člověka se zjevil Abrahámovi tam dole, jakožto Elohim, Bůh učiněný tělem mezi lidmi, a přebýval s Abrahámem, a ukázal mu, řekl mu, co si Sára myslela (ona seděla za ním), ve stanu, a On ji vůbec neviděl. A On ji řekl, že ona... On ji nazval jejím jménem „Sára.“

„Abrahám,“ to nebylo jeho jméno, nikoliv, jeho původní jméno bylo Abram. On jej začal nazývat „Abrahámem.“ A nikoliv Saraj, S-a-r-a-j, ale S-á-r-a, „Kde je tvoje žena Sára?“

On řekl: „Ona je tam za tebou ve stanu.“

On řekl: „Navštívím vás podle času života.“ A ona se usmála. A On řekl: „Proč se ona směje?“

Nuže, Ježíš řekl: „Že krátce před touto velikou neshodou, před tím shromážděním a spálením, Syn člověka zjeví sám Sebe, tím stejným způsobem jako tehdy.“ A to je... co to znamená? To je opět vyzdvižení před vámi, že Ježíš Kristus je včera, dnes tentýž i na věky. Věříte tomu? Skloňme na chvíli své hlavy v modlitbě.

47 Drahý Bože, my Tě milujeme. Tvoje Slovo je pro nás tak plné pokrmu, Pane. My jej prostě milujeme! My jím žijeme, Pane. Připadá nám, že naše kapacita je nepostačující. My prostě rádi sedíme u tvého stolu, vůkol tvého Slova a radujeme se z těchto požehnání, Pane. Když se takto vespolek shromažďujeme, bratři a sestry, vykoupeni krví, skrze Syna Božího, který je kupní cenou Tvé krve. A my přicházíme dnes večer na toto místo zde, Pane, my jsme věnovali tyto večery modlitbě za nemocné. A v souladu s Písmem Ty jsi řekl, že „Jeho zsinlostmi jsme byli uzdraveni.“ Není ani nutné se za ně modlit, (stačí jen vyznat svoje hříchy), neboť Tvými zsinlostmi jsme byli (minulý čas) uzdraveni. Ó, co za den spasení! Co za zaslíbení Emanuele! To je naprostá pravda.

Ty jsi řekl: „Ještě krátce a svět mě více neuvidí, ale vy mě uvidíte, protože Já (osobní zájmeno ‚Já‘) - Já budu s vámi, dokonce ve vás, až do skonání světa.“ A na konci času v tom velikém závěru, Ty jsi řekl, že těsně předtím než se to stane, že to bude tak stejně, jak předtím než oheň spadl na Sodomu a spálil ten pohanský svět, a že zde bude znovu zjevení Syna člověka, právě tak jako tam v Sodomě. Otče, ať to lidé neminou.

48 A prosím Bože, ať ten tvrdý, krátký proslov, (promiň mi, jestli jsem to řekl špatně) jakožto řazení rychlosti. Já je miluji, Pane. A prosím, aby to oni neminuli. Nechť by to byl jeden z těch velikých večerů, Pane. Nechť každý nemocný, postižený, slepý a i kdyby se nacházel v jakémkoliv stavu, byl uzdraven tohoto večera, Pane. Nechť je každý hříšník zachráněn! A právě teď, pokud jsou nevěřící ve svých srdcích, nechť by přijali Krista v tomto okamžiku! Učiň to, Otče. Klademe to všechno do Tvých rukou. Svěřujeme sami sebe Tobě, a rádi bychom Tě spatřili přicházejícího mezi nás.

A Ty jsi řekl u Jana 14:12: „Kdo věří ve Mě, skutky, které Já činím, i on činit bude.“ A tak jak můžeme poznat, že Ty ses nechal poznat svému lidu, protože Ty jsi byl tím prorokem, o kterém se zmínil Mojžíš, že má povstat. Oni neměli proroky po dobu čtyři sta let. Neshoda byla na každém rohu, a přece se Slovo Boží muselo naplnit; a tak se Slovo stalo tělem, a stejně tak se stalo s tou neshodou. A Otče, my to pozorujeme znovu v tomto dni, ta neshoda se shromažďuje do toho velikého snopku; a sledujeme, jak Slovo Boží kráčí stejnou cestou. Požehnej nás, dnes večer, Otče. My se Ti klademe spolu s Tvým Slovem. A cokoliv si od nás přeješ, abychom učinili, učiň to s námi, Pane. Ve jménu Ježíšovu. Amen.

49 (Sestra mluví v jazycích. Prázdné místo na pásce - vyd.) Budte opravdu soustředění. My nevíme, co On řekl; On nám snad chtěl něco říct, a tak budte na chvíli opravdu uctiví. (Prázdné místo na pásce. Nějaký bratr přináší výklad - vyd.)

Amen. Copak jste již nečetli... (prázdné místo na pásce - vyd.) v Písmu, že když přicházel nepřítel a oni byli shromáždění vespolek, a nepřítel přicházel s tak velikou silou, jak se Duch Boží snesl na jistého muže a řekl mu a on prorokoval a řekl mu, na kterém místě by se měli položit, a tak oni zničili svého nepřítele. A zde On přichází znovu. A existuje místo na kterém můžeme zničit svého nepřítele, vidíte, uchopit se ruky Boží. A rukou Boží je Kristus, samozřejmě, Slovo, a tak se toho chyťte ve svých srdcích dnes večer, zatímco budeme svolávat modlitební řadu.

50 Domnívám se, že Billy dnes znovu rozdál modlitební lístky. B, série B, začneme od čísla osmdesát pět. Včera večer jsme jich měli patnáct. Obvykle se snažíme každý večer zavolat okolo patnácti lístků. Vezměte si do ruky vaše lístky, budeme je teď vyvolávat. Pokusíme se znovu zvládnout patnáct. Osmdesát pět - B jako Branham, víte. B 85 až 100. A my... podívejte se kdo má B, osmdesát pět, pozdvihněte svoji ruku. Budte si jisti... ó, tam vzadu, v pořádku, ať osmdesát pět přijde sem dopředu.

Ó, můj syn... zde mohou být rovněž přespolní a oni nevědí, jaký to má průběh. Ať přijde sem můj syn nebo někdo jiný; pokud on nemůže přijít, bude tady bratr Borders nebo někdo jiný. Pak někdo sem přijde, vezme tyto lístky, celou stovku, postaví se před lidi a zamíchá je. A proto on vám pouze dá lístek, ale není schopen vám říci, kdy se dostanete na pódium, on to prostě neví. Stejně tak to nevím ani já. Já přicházím až večer a vyberu deset nebo patnáct z těchto lístků. Ale to nemá nic společného s vaším uzdravením. Můžete tam klidně sedět. Kolik z vás tu bylo včera večer, chtěl bych vidět vaše ruce? A kolik z vás bylo uzdraveno v průběhu toho shromáždění!

51 Nuže, to bylo osmdesát pět, osmdesát šest, osmdesát sedm, osmdesát osm, osmdesát devět, devadesát. Ať oni teď neprodleně přijdou. B, osmdesát pět, osmdesát šest osmdesát sedm, osmdesát osm, osmdesát devět, devadesát. To by bylo... jistě, nám je zapotřebí něčí... zde je ještě jeden, ó, ano. Teď už je to v pořádku. Devadesát - devadesát až sto. Nuže, devadesát jedna, devadesát dva, devadesát tři, devadesát čtyři, devadesát pět, devadesát šest, devadesát sedm, devadesát osm, devět.

Jestliže se nemůžete pohybovat, jestliže jste... vidím, že jich tu máme několik tuším, že tři nebo čtyři

vozičkáře, na kolik je mohu vidět. Jestliže máte modlitební lístek a vaše číslo je vyvoláno, a nejste pohybliví, jen klidně pozvedněte svou ruku, my vás tu přivezeme.

52 A jestliže nemáte modlitební lístek jen tam klidně sedte, modlete se, a říkejte: „Pane Ježíši, nechť, nechť, nechť by to byl dnes můj večer.“ Kolik z vás tam nemá modlitební lístek, pozvedněte svoji ruku. Ó, aj! V pořádku, jen to klidně říkejte, myslím si, že to nezní škodolibě. Ale byla jednou jedna nenápadná žena, která neměla modlitební lístek, jak bychom to řekli. A ona se tlačila uprostřed davu, a řekla (nuže, poslouchajte pozorně): „Kdybych se jen mohla dotknout roucha tohoto Muže, budu uzdravena.“ Kolik z vás zná tento příběh? V pořádku. A co ona tedy učinila? Ona se Jej dotkla, potom poodešla a posadila se. A Ježíš se otočil, On věděl, kde ona byla. Souhlasí to? On také znal její potíže. Souhlasí to? On věděl, co ji trápilo, a tak ji mohl říct, co ji trápilo. A ona pocítila ve svém těle, že její krvácení se zastavilo. Souhlasí to? A proč? Protože, se Ho dotkla.

53 Nuže, kolik křesťanů dnes večer ví, na základě Epištoly k Židům, knihy k Židům, že Ježíš je právě nyní Veleknězem, Veleknězem, kterého se můžeme dotýkat slabostmi našich nemocí. Opravdu? V pořádku, pokud On je ten stejný Velekněz, v tom stejném úřadu, Velekněz, jak On teď bude jednat? On bude jednat přesně tak jako tehdy. Věříte tomu? Bude jednat přesně tak, jako jednal tehdy, pokud jen tomu budete věřit. V pořádku. Kolik z vás tomu věří? Pozvedněte své ruce a řekněte: „Jistě, já tomu věřím.“

V pořádku, předtím ještě než seřadíme modlitební řadu, modlitební řadu bychom chtěli mít zde. Já vím, že On je tu. Já - já - já pociťuji Jeho přítomnost, a já - já vím, že On je zde. Jen pojdte. Je modlitební řada hotová? Měl jsem v úmyslu oslovit tam ty. Jen se modlete - jen se dívejte tímto směrem, a modlete se a jednoduše Mu věřte.

54 Jistá malá paní, která sedí zde a dívá se rovnou na mě, ona sedí vedle paní, která má na očích brýle. Copak nevidíte, jak To visí nad touto ženou? Podívejte. Vidíte? Ona trpí na srdeční potíže. Věříš, že Bůh tě uzdraví? Pokud ano, pozvedni svou ruku. To byly tvoje potíže. Tak je to. Nuže, jestliže to byly tvoje potíže, pozvedni svoji ruku tak, aby tě lidé mohli uvidět, pozvedni svoji ruku, takhle. Nuže, tato věc tě už více nebude trápit. Tvá víra, tě uzdravila.

On je včera i dnes, tentýž i na věky. Ó, zde je nějaká neshoda; ale Ježíš Kristus je tentýž včera dnes i na věky. Je to... nuže, jen vytrvejte v modlitbě, rozumíte, nemusíte přicházet sem, abyste se o tom dozvěděli.

55 Nuže, toto je žena. Nakolik je mi známo, nikdy jsem ji neviděl ve svém životě. Je to žena stojící zde, která obdržela modlitební lístek; aniž by věděla, zda bude vyvolána nebo ne. Někdo ji prostě dal modlitební lístek - a tvoje číslo bylo vyvoláno a ty jsi sem přišla. Souhlasí to? A já nemám žádnou možnost, abych se dozvěděl, kdo jsi, kým jsi, odkud jsi přišla, co si přeješ, prostě žádnou z těchto věcí. Jsem pouhý muž a ty jsi žena. Tak je to. Je to stejný obraz jako ten, který jsme jednou mohli vidět v Bibli u sv. Jana ve 4. kapitole.

Nuže, vy říkáte: „Co jsi to vlastně udělal bratře Branhame, před chvílí?“ Jednoduše jsem zařadil nepatrný stupeň, vidíte. Já to nevím, chápete. To musí udělat On. Já to nevím. A co ta žena tam? Já jsem ji nikdy v životě neviděl. Ona je pro mě naprosto cizí. Byla to prostě nějaká žena. Která osoba byla právě uzdravena tam v obecenstvu? Jonáš. Pozvedněte... Že se neznáme? Pokud ano, zamávej takhle rukou. Vidíte? Nikdy jsem tuto ženu neviděl. Ale ona tam sedí a věří. Nuže, ona se Něčeho dotkla, je to tak? Nic by ji nepomohlo, kdyby se dotkla mě.

56 Nuže, copak teď nevidíte, že Bible je přesně Slovem Božím? A že On je stejný včera, dnes i na věky. A my se stáváme chrámy Ducha Svatého, kterým je Kristus. Rozumíte? To je opravdové semeno. A když Ten opravdový Duch Svatý se dostane do opravdového semene Slova, nikoliv jen... On z toho nic nevezme (protože to používají ďáblové), ty to musíš vzít v celku, rozumíte, každé jeho Slovo; protože On není polovičním Bohem, On je celým Bohem. Rozumíte? Hle co se stane.

Nuže, zde se nachází žena, nikdy jsem ji neviděl. Jednou se setkal Ježíš se ženou, ona snad nebyla ve stejném stavu, já nevím. A On tehdy seděl u studny. On - On cítil nutkání, aby šel do Samaří. Víme, že Samaří se nacházelo pod horou. On měl namířeno do Jericha a procházel kolem Samaří a vstoupil do města Sichar. A posadil se u studny a poslal své učedníky, aby zakoupili jídlo.

57 Kolik lidských ras žije na světě? Tři. Lidé Chámovi, Semovi a Jáfetovi. My všichni jsme potomci Noema. Ten zbytek světa v té době zahynul. Jsou zde pouze tři lidské rasy, jsou to židé, pohané a samaritáni, (kteří byli napůl židy, a napůl pohany). To jsou všechny rasy, se kterými se setkáváme na tomto světě, rozumíte, pouze tři.

V Bohu je všechno dokonalé ve třech. Právě tak, jak ta trojka, o které jsem promlouval dnes večer: tři stádia neshody, tři stádia Slova, které se stalo tělem, a tak dále. Rozumíte?

Nuže, Ten - Ten, který promlouval k těmto židům, řekl Filipovi poté, když přivedl Natanaele na to místo, na kterém se nacházel, řekl: „Viděl jsem ho pod stromem.“ On řekl... Ondřej přivedl Petra a On řekl:

„Ty se jmenuješ Šimon, ale od nynějška se budeš jmenovat Petr.“ Řekl: „Ty jsi syn Jonášův.“ Rozumíte? Nuže, to všechno byli židé.

Ale zde On jde k pohanům... ne tak docela k pohanům, ale k samaritánům.

Nyní žijeme v pohanské době. On toto znamení nepředvedl ani jednou pohanům. Můžete si prozkoumat Písma. Nikdy. Ale dal zaslíbení u Lukáše 22, (17:30), že to udělá těsně před svým příchodem.

Ale nyní On tam seděl a zde přichází ta položidovka a na půl pohanka, žena. A On ji říká: „Ženo, dej Mi doušek vody.“

A ona řekla: „Jakže, Ty bys mě neměl o takovouto věc žádat. My jsme... zde přece platí segregace. Ty jsi Žid a - a já jsem samaritánka.“

On řekl: „Ale kdybys věděla, kdo s tebou mluví, poprosila bys Ho také o vodu.“ Co On tím chtěl docílit? On se kontaktoval s jejím duchem. A jakmile odhalil, v čem vězel její problém, no co, On ji řekl, aby přivedla svého muže. A ona odpověděla, že žádného nemá. A On ji řekl: „To je pravda, protože jsi jich měla pět.“

58 Nuže, podívejte, když Ho farizeové spatřili tuto věc udělat. Podívejte se, rovnou uprostřed Slova byla neshoda, co oni na to řekli? Oni řekli: „To je belzebub, to je věštec.“ Vidíte?

A Ježíš řekl: „Kdokoliv to řekne o Duchu Svatém, když On přijde a udělá to samé, tomu nebude nikdy odpuštěno.“ Zde je váš vzdor. Rozumíte? Ale On řekl, že teď jim to odpouští, protože Duch Svatý ještě nepřišel; ta Oběť, ten Beránek ještě nezemřel.

Ale ta žena tehdy takto neuvažovala. Tato žena řekla: „Pane, vidím, že ty jsi prorok.“ A oni již neměli žádného proroka čtyři sta let. Ona řekla: „Vidím, že Ty jsi prorok. Nuže, víme, že Mesiáš, který se jmenuje Kristus, až On přijde, bude dělat právě to.“

Dobrá, jestliže to je to, co On udělal, pak On je včera i dnes, tentýž. Takovým způsobem se dal poznat tehdy. A není to, To stejné dnes? To musí tak být! Nuže, zde se setkávají muž se ženou, ona není tamtou ženou, a já nejsem tam tím Mužem. A přece ten stejný Duch Svatý je zde, a On dal zaslíbení, že skutky, které On činil, i my činit budeme v těch dnech, kdy Syn člověka se zjeví.

59 Nuže, aniž bych tě znal (a dobře víš, že je to pravda), jsme si úplně cizí a ty zde jednoduše stojíš. Jsou zde někteří... Snad s tebou není něco v pořádku, snad to je něco jiného, já nevím. Ale jestliže mi Pán Ježíš zjeví skrze Ducha Svatého, co tě trápí, uvěříš Mu, že On je Synem Božím, a nikoliv nějakou lidskou bytostí? Tohle je pouze slupka, příbytek, který si Bůh používá, a On si může vybrat kterýkoliv. On - On to dělá na základě svrchované milosti a volby. Tak, abys mohla věřit. Uvěříš? (Žena říká - „Amen“ - vyd.)

Kolik z vás v obecenstvu tomu věří? Zde oba stojíme v přítomnosti tohoto Světla, nikdy v našem životě jsme se nesešli, nemám ani tušení, kdo je tato žena, co ona je, odkud přišla, a co si přeje. Nikdy ve svém životě jsem ji neviděl, stejně jak tu ženu v obecenstvu jsem také nikdy ve svém životě neviděl. Ale podívejte, to je právě to, co se snažím do vás dostat: odstranit z vás tuto neshodu, abyste uvěřili Slovu, když to Slovo se stává tělem právě uprostřed vás. To Slovo je obživeno v našich vlastních tělech - a to poukazuje na Boží Přítomnost.

60 Nuže, nechť On to učiní. Ona si přeje hodnotnou věc. Ona je bezdětná, ona touží mít děťátko. Ona má již okolo čtyřiceti let. A to je ve skutečnosti nemožná věc.

Zde v obecenstvu právě teď sedí ženy, které byly neplodné po celý svůj život, a když přišly takto na pódium, Pán jim dal děti. Ať to některá z vás oznámí pozvednutím své ruky. Vidíš? Vidíš? Nedávno jsem vzal do náručí takovou malou milou holčičku, bylo to v neděli poté, co jsem odjel, v neděli odpoledne; a její maminka byla neplodná a Pán promluvil. A ta malá holčička, to je takový sladký drobeček, je tady někde? Kde ona může být? Ó, ano, ona je právě zde, ona sedí tamhle, tuším, že ta maminka sedí tamhle. A je zde také ta malá holčička. Vidíš ji? Ona je vyřčeným Slovem Božím.

Nuže, uvěříš Mu z celého tvého srdce? Věříš, že to požehnání, které jsi obdržela, které teď v sobě pociťuješ, je Boží odpověď? Jestliže mi Bůh řekne, jak se jmenuješ, tak abys mohla pojmenovat své děťátko, uvěříš? Tedy, paní Thomsonová, můžeš se vrátit domů a mít své dítě. Pokud věříš z celého svého srdce.

61 Věříte z celých svých srdcí? Jen mějte víru, nepochybujte, věřte Bohu. Bůh je Bohem.

Jak se ti vede, pane, domnívám se, že jsme si také cizí. Je to naše jediná příležitost, nakolik mi je známo, kdy jsme se v tomto životě setkali. Totiž, když jsi sem přišel. A já jsem si myslel, že ty jsi strýcem bratra Shakariana nebo bratra Mashagiana, bratra Mashagiana, toho zpěváka když si procházel okolo mě. A pak jsem tě zpozoroval, jak přicházíš do modlitební řady. Nuže, my se neznáme, já neznám

tebe a ty mě, prostě se neznáme. Jestliže Pán Ježíš mi řekne něco, co je tvým přáním, řekněme to tak: jestliže mi řekne, co si přeješ. Nuže On ti to již dal. Jediné co je zapotřebí, je víra, abys tomu uvěřil.

Nuže, kolik z vás tomu porozumělo? Stačí tolik víry, abys uvěřil, že jsi to obdržel. Rozumíš?

62 Nuže, jestliže jsi sem přišel s nějakým přáním a On mi může toto přání sdělit, věz, že já neznám tvé přání, a že zde musí být něco, co to učiní. Nuže, na základě Slova, On to zaslíbil, On znal smýšlení srdcí. Souhlasí to? V pořádku.

Ty si to velice přeješ, abys byl uzdraven. Za první, ty se trápíš svoji nervozitou, ty jsi opravdu nervózní. Za druhé, problémy se svými zády a někdy tě záda velice trápí a byl jsi už kvůli tomu operován. To je TAK PRAVÍ PÁN. To je pravdivé. Rozumíš? Tak je to. A ještě něco, tvoji velikou touhou je - abys mohl obdržet křest Duchem. To je naprostá pravda. Pojď sem.

Drahý Bože, ve jménu Ježíše Krista, ať je tento muž naplněn Duchem Svatým a jeho potřebám nechť je vyhověno, ve jménu Ježíše. Amen.

Nuže, přijmi to můj bratře, jen věř a nepochybuj.

63 Jak se máš? Doufám, že nakolik vím, my se neznáme. Souhlasí to? Jakže, chci, aby se to lidé dozvěděli, pozvedni svou ruku, aby viděli, že se neznáme. Já jsem tě nikdy ve svém životě neviděl, nakolik je mi známo. A domnívám se, že i ona mě nikdy neviděla, jediné snad někde z hlediště. Protože Nebeský Otec ví, a zde leží jeho Slovo, že jsem nikdy tuto ženu neviděl, nikdy ji vědomě ve svém životě nespátřil. A proto nevím, kvůli čemu jsi sem dnes přišla. Nemám o tom ani tušení kdo jsi nebo jakoukoliv věc o tobě. Nemohu ti říct ani jednu věc.

Jediné - to je dar. Kdybych mohl... před chvílí jsi mě to slyšela vysvětlovat. Přístup blíž, poslouvej, co On říká; mohu říct to, co vidím a to, co On neřekne, to nemohu říct. Řekl bych to sám od sebe a to by bylo špatné. Vidíte? To by bylo chybné. Ale jestliže to řekne On, pak to bude naprosto správné. To nemůže nikdy - nikdy být špatné. A to nebude nikdy špatné, pokud to zůstává Bohem. Rozumíš? Vidí. Protože Bůh nemůže být nikdy na omylu.

64 Ale, jestliže mi Bůh řekne, co si přeješ, jaká je tvoje touha nebo kvůli čemu jsi sem přišla - něco co jsi udělala nebo něco - něco tímto způsobem nebo kdo jsi, odkud jsi přišla, co si přeješ, abych ti řekl, uvěříš? Děkuji.

Za první, trápí tě chodidlo. Obě nohy tě trápí. (Žena říká, „ano“). Tak je to. Pozvedni... máš také ženské potíže, ženskou poruchu. („Ano.“) máš také touhu ve svém srdci, protože jsi ztratila někoho nebo něco. Je to chlapec a tvůj chlapec opustil dům, utekl, a ty si přeješ, abych se pomodlil, aby se on vrátil zpátky. („Ano“).

Bože v nebi, pošli zpět její dítě k ní. A ať Duch Svatý zastaví toho mladého muže na té cestě dnes večer, Pane. Navrať ho zpět k jeho matce. Ve jménu Ježíše. Amen.

Ten, který ho zná, ho pošle zpět k tobě. Nedělej si kvůli tomu více starosti, nuže teď věř, nepochybuj, jen měj víru z celého srdce. Věř a Bůh učiní to ostatní.

65 Nuže, stačí tři nebo čtyři rozpoznání, nevím kolik jich bylo, rozumíte, a já se stávám jako slepý, neumím si to vysvětlit, neexistuje na to žádné vysvětlení. Říkáte: „Chceš říct, že to je horší než těch čtyřicet pět minut nebo více, které jsi tu kázal, míníš to takhle?“ Ano, pane. I kdyby to byly tři hodiny, nemělo by to takový dopad.

Žena se dotkla roucha našeho Pána Ježíše. A tito lidé se nedotýkají mě. Jakže, tato žena zde, podívejte, ona by mohla... (bratr Branham mluví této ženě, „polož na mě své ruce“ - vyd.) Vidíte. Ona se mě dotýká a dotýká, ale to nic nedělá. Já jsem jen člověk. Ale ona se musí dotknout Jeho. A já skrze ten dar, prostě - prostě... tak to prostě přichází a já odcházím stranou, a vyslovuji pouze to, co vidím. Rozumíš? A tím to hasne. Když se mě ona dotýká, to neznamena nic; ale ona se skrze mě dotýká Ježíše. A stejně tak ta žena se dotkla Boha skrze Ježíše, ač On sám nevěděl, co ji trápilo. Ona se dotkla jen Jeho roucha a poodešla a posadila se. A On řekl - On ji řekl: „Kdo se Mě dotknul?“

A apoštolové říkali: „Jakže, všichni se Tě dotýkají. Proč jsi to tak řekl?“

On řekl: „Ale Já jsem postřehnul, že Mě opustila duchovní síla.“

Nuže, víte co je moc? To je síla. On zeslábl, kvůli dotyku této ženy, a On byl Synem Božím. A co mám říct já, hříšník spasený milostí. Vidíte, že pro mě to je ještě horší. Protože On řekl: „Skutky, které dělám já, budete dělat i vy; a budete dělat větší skutky než tyto, neboť já jdu ke svému Otci.“

„Větší,“ jak je zde řečeno, na základě řeckého překladu znamená: „Více než toto činit budete.“

66 Nuže, já tuto paní neznám. Nevím o ní zkrátka nic. Já ji vůbec neznám, jako ti ostatní lidé. Neznáme

se. Tak, aby to jen lidé mohli vzít na vědomí. Pozvedni svou ruku a řekni: „Neznáme se.“ Nuže Syn Boží, jestliže se On jednou setkal se ženou na takovém vyhlídkovém místě u studny a chvíli s ní rozmlouval, poznal, v čem spočívá její problém. A On ji řekl, co je to za problém. A díky tomu ona poznala, že On byl Mesiášem. Nuže, to co já... ty ses mě dotkla, já jsem se dotknul tebe a nic se nestalo. Ale jestliže moje víra (skrze dar) a tvoje víra (k uvěření tomu) se může dotknout Jeho, a On může skrze nás zpětně promluvit, skrze mě k tobě, pak se dozvíš, že On je zde takový jako byl tehdy - u studny v Sichar. Rozumíš? On je včera i dnes, tentýž na věky. Věříš tomu?

Ty máš mnoho potíží a mnoho nemocí, komplikací! A jedna z nejdůležitějších věcí, za kterou chceš, abych se pomodlil je dna. Souhlasí to. Je to tak? Ty máš znehybněné údy následkem artritidy. A když tě mohu vidět, jak zvedáš svou ruku...

67 Ty jsi šla pozvolna, nakolik si jen mohu pamatovat. Ale jen počkej na okamžik, snad může být řečeno ještě něco... pak když přicházejí takové pocity od lidí, víte; je to jako vánek, který se tomu protiví, oni říkají: „No co, on to uhodl,“ a tak dále.

Ale připadáš mi na jemnou osobu, dovol, že s tebou na chvíli promluví. Postavme se takhle na okamžik, protože se domnívám, že je tu něco, co máš na srdci, co si přeješ od Boha. Inu, já nemohu odpovědět na tvou modlitbu, ale On... protože jestliže tomu uvěříš, pak již přišla odpověď. Budeš-li chtít jen tomu věřit; aby tě to přimělo k víře. Nuže já ti říkám, to souvisí s nějakou milovanou osobou, s někým, kdo tu není přítomen, je to bratr a ten bratr není dokonce ani v této zemi. On se nachází v takové vlhké krajině, kde je mnoho jezer. Je to něco, jako Michigan... ano, on je z Michiganu. A jeho trápí takový smrtelný zabiják, je to nevléčitelná nemoc ledvin, která ho trápí. To souhlasí, že ano? Je to TAK PRAVÍ PÁN. Nuže, ten kapesník, který svíráš ve své dlaní, který jsi pozvedla k Bohu - pošli ho svému bratrovi a řekni mu, aby nepochyboval, ale věřil, a bude uzdraven, pokud tomu budeš jen věřit.

68 Věříš tomu z celého srdce? Vidíš, jestliže tomu věříš, je zapotřebí udělat už jen jedinou věc, bezvýhradně to přijmout. Souhlasí to?

Nuže, ty říkáš: „On se kouká po těchto lidech. To on právě dělá, kouká se na ně.“ Člověk může vidět jen po tolik!

Ale, aby ses mohla přesvědčit, že... tato paní zde, pojdte sem paní, vy pacientko, kýmkoli jste. Já se na ni nedívám. Věříš, že Bůh mi může zjevit, co tě trápí? Pozvedni svoji ruku, pokud ano - tato paní zde, ta paní, pacientka. Ano. Ano. V pořádku, budeš-li věřit z celého srdce, pak tvoje astmatické potíže tě už více nebudou trápit. V pořádku, jdi domů a věř, že jsi teď byla uzdravena.

69 Já jsem se na ni ani nepodíval, vidíš? On... dívej se tímto směrem, to vidění je přítomno, nehledě na to co se stane. Amen! Copak to nevidíš? Je to tak dokonalé, jak dokonalý je Bůh!

Věříš také? Pak tě také opustí astma, myslíš, že to není možné? Věříš, že se to stane? V pořádku, jdi a řekni Pánu Ježíši - že Mu věříš.

Jednoho dne by ses musela pohybovat s malou hůlkou, kdyby tě ta dna zmrzčila. Ale to se nestane. Ty tomu nevěříš, že ano? Věříš, že se uzdravíš? Jdi svou cestou a Ježíš Kristus tě uzdravuje.

Srdeční nemoci zabíjejí lidi, ale tahle tě neusmrtí. Věříš, že tě Bůh z toho vyléčí a že budeš v pořádku? Věř tomu z celého svého srdce, řekni: „Modlitba za tuto věc se už skončila.“

70 Mluvíš anglicky? Rozumíš anglicky? Někdo přichází (přichází tlumočník - vyd.). Ano, v pořádku. Můžeš ji říct, to co ti řeknu? Řekni jí, že jestliže věří, pak ty žaludeční potíže pominou. Věří tomu? A tvoje potíže v zádech pominou a tak můžeš jít svou cestou a přijmout uzdravení.

Jak se máš. Věříš? („Ano,“ pane).

Ten muž, který sedí zde s nemocnými zády, hleděl na mě, když jsem toto řekl. I ty bys mohl být uzdraven - jestliže tomu budeš věřit, pane. V pořádku, pane.

Paní, která sedí vedle tebe, ty máš krční potíže, že ano, paní? Věříš, že Bůh tě uzdraví? Necht' někdo položí své ruce na toho malého chlapce, kvůli jeho kolenům, aby mohl být také uzdraven. Věříš tomu? Ty jsi měla ženskou nemoc, ženské problémy, teď už to pominulo. Tvá víra tě uzdravila a jsi v pořádku.

71 Věříte, že Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i na věky? Položme teď ruce jeden na druhého a modleme se modlitbou víry, jeden za druhého, modleme se modlitbou víry.

Drahý Bože, zatím co jsme zahaleni tvou Božskou přítomností, sledujeme Tě, jak působíš v tomto obecnstvu a uzdravuješ nemocné na každém místě. Ty jsi Bohem. A já prosím, abys uzdravil celé toto obecnstvo. Ať dech Boží znovu padne do jejich srdcí a ať poznají, že čas se blíží ke konci. Nebudeme zde již dlouho a pak půjdeme s tím, kterého milujeme. A ať z Jeho přítomnosti splyne uzdravení na každého jednoho.

Zatracujeme satana, zatracujeme všechny jeho skutky. Ve jménu Ježíše Krista, satane, opusť tyto lidi.

Všichni, kteří Mu teď věří, nechť přijmou své uzdravení a postaví se na nohy a řeknou: „Teď vstávám a přijímám své uzdravení. Já tomu věřím.“ Bez ohledu na váš stav, pokud opravdu věříte, postavte se na své nohy. Nuže, pozvedněte své ruce a řekněte: „Děkuji ti, Pane Ježíši, že jsi mě uzdravil.“ Bůh buď s vámi.

www.messagehub.info

Kázání

Williama Mariona Branhama

„...ale ve dnech hlasu...“ Zjevení 10:7